HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

ין כ"ד פוסקין יינות לאשה. שהיין מרגילה לתאות תשמיש: רגילה שחוי. כיון דחינו חידוש לה כבר דשה בו וחינו מזיק לבה: לעיקי קדרה. להטעיס תבשיל: פוגעת בפה. תשמיש: ויבחו לו ביחס. והדר וידע מלקנה מת חנה: תומח. זה שמה: שופרוי. גדיעים מרוכים שקורין מדירני"ש [פליידרי"ן]:

כי הפי. כמדת חמתי וזרועי: פבעה בפה רב חסדא. תבע מת משתו לתשמיש: בקולפי דשידה. במגעול של מרגז: קטלא לך פלא. שבבר ניסת לג' וחתו כדחמר בגבמות בפ' הבח על יבמתו (לף פד.): למיקטל אחריבא. שבחת להרחות יופיך שיקפוך חים עליך: נחברך ונחבדוך. שלח תחבזה על הבריות מבבודי הרשעו לך בפיך ולח בפני חבירך: מפץ ומחלצת למה לה. הרי עור שטוח על מטה טוב מן המפץ. ומשני בחתרת דמלו פורח בחבלי במקום שחין רגילין לעשות שטיח עור למטה שלח שילוגי חבלים: ומבגר לה. מגעערי לה ומזקיקין חותה. לשון בוגרת: אי דאורחה. דרך בנות משפחתה: אורחיה. דרבו ליבן על כריס וכשמות וחין קיימת לן[1] עולה עמו: כי אוילנא. ואני משרה חותך על ידי שלים שקילנא להו בהדלי: וכי אחינא. ומשבבי עמי מייתינא להו: ושקלא לדידי. מפץ שלי או אם חקנה כך וכשת משלי:

אחרי אבלה. כמו אחרי אלבה מפיק ה' משמע ואף על פי שלא אלבה כדבתיב ותבבה ולא תאבל מ"מ אית לן למידרש הכי ותקס חנה אחרי שעת אכילתה שהיה לה לאכול ואחרי שתה אלקנה וביתו חון ממנה שלא היה לה לשתות ולכך ויתפללה עלי לשבורה:

שתה ולא שתת. מלא קאמר ואחרי שתותה דומית דאכילה שתלה בה אי נמי אחרי אכול ואחרי שתה כדבתיב (משלי כג) אכול ושתה יאמר לך ומדשני קרא בדבוריה דרים הכי כלומר אכלה ולא אבל. בתמיה וכי תדבוק כמו כן שתין פוסקים מזונות לאים: מבדי בגוה קא עסיק קרא. להל בתיב חנה בקרא ובתיב נמי אכלה חס כן לבתוב נמי שתותה או לא לבתוב קרא בגוה ולבתוב אכל ושתה: רגילה שאני דאמר ר' חיננא בו'. וא"ת ומאי רלית לריך על זה דבבריית גופה קתני רגילה משמע דווקא רגילה ויש לומר דר' אלעזר נמי אירי ברגילה דאי בשאינה רגילה כלל בפני בעלה פליטת אין פוסקין לאשה יש לה ליתן לה אין בעלה נותן לה כשהיתה עמו לכך לריך לאתויי מדרבי חיננא אים רגילה אנותנים לה כגון ארגילה שני בוסות: אינה רגילה בפני בעלה אלא בום אחד בו'. וזהו פירוש דברי שמואל רגילה נותנין לה בום אחד היינו ארגילה בשני בוסות ודקאמר שאינה רגילה נותנין לה שני בוסות היינו שאינה רגילה שהיו נותנין לה שני בוסות אלא בום אחד אין נותנין לה כלל אלא בפני בעלה:

ליציקי קדרה. אבריתא קאי כלומר אבריתא לא תקשי אאל מילתא דשמואל לא אפיכא אלא כדאמרן: ונותנין לה מטה ומפץ. אע"ג דלגבי סדור אמרינן בהמקבל (כ"מ דף קיג: ושם) דנותנין לו מטה ומטה ומפץ משום דשמח גבי אשה לא[2] הטרימוהו אכמים כ"ב לאפשר לה שאלך ד' אמות אחר אכילה[3]: מפץ ומחצלת למה לה. ר"ת לא גרס מפץ ומחצלת אלא ומחצלת למה דמפץ הוא רך ורלוי גם לסמיכה ונהי דלסמיכה אין לריך להא אית לה אטה [3] לסמיכה מיבא לריכה: ושקלת להו לדידי בו'. פירש בקונטרס ושקלה לדידי מפץ שלי ואין להקשות מ"ב אתגי לה בשני אפצין דשמח אתון שהוא אעוג שעד שעה הוא גרגל לשכב על כר יטול שני אפצין לעשמו ורבינו יאחק בן רבי אחיר ז"ל לא גריס ושקלת לדידי ואינה אתרעמת אלא שרוצה לעשות עמו ולשכב על כר אע"פ שלעשמו אין לו עכשיו וכן משמע לשמור טעמה דקא אעין בעלה אלינא דרבנן קא אמי:

רג

האי

[1] אלכה אחרי מאהבי נותני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמני ושקויי דברים שהאשה משתוקקת עליהן ומאי נינהו תכשיטין דרש רבי יהודה איש כפר [2] נבירייא ואמרי לה איש כפר נפור חיל מנין שאין פוסקין יינות לאשה שנאמר [2] ותקם חנה אחרי אכלה בשילה ואחרי שתה שתה ולא שתת אלא מעתה אכלה ולא אכל הכי נמי אנן מדשני קרא בדבוריה קאמרינן מכדי בגוה קא עסיק ואתי מאי טעמא שני ש"מ שתה ולא שתת מיתיבי רגילה נותנין לה רגילה שאני דאמר רב חיננא בר כהנא אמר שמואל רגילה נותנין לה כום אחד שאינה רגילה נותנין לה שני כוסות מאי קאמר אמר אביי הכי קאמר רגילה בפני בעלה שני כוסות שלא בפני בעלה נותנין לה כום אחד אינה רגילה בפני בעלה אלא כום אחד שלא בפני בעלה אין נותנין לה כל עיקר ואי בעית אימא רגילה נותנין לה לציקי קדירה דא"ר אבהו א"ר יוחנן מעשה בכלתו של נקדימון בן גוריון שפסקו לה חכמים סאתים יין לציקי קדרה מערב שבת לע"ש [3] אמרה להן כך תפסקו לבנותיכם תנא שומרת יבם היתה ולא ענו אחריה אמן תנא כום אחד יפה לאשה שנים ניוול הוא שלשה תובעת בפה ארבעה אפילו חמור תובעת בשוק ואינה מקפדת אמר רבא לא שנו אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה לית לן בה והא חנה דבעלה עמה הואי אכסנאי שאני דאמר רב הונא [4] מנין לאכסנאי שאסור בתשמיש המטה שנאמר [3] וישכימו בבקר וישתחוו לפני ה' וישובו ויבאו אל ביתם הרמתה וידע אלקנה את חנה אשתו ויזכרה ה' השתא אין מעיקרא לא [5] חומא דביתהו דאביי אתאי לקמיה דרבא אמרה ליה פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא א"ל ידענא ביה בנחמני דלא הוה שתי חמרא אמרה ליה חיי דמר דהוי משקי ליה בשופרוי כי האי בהדי דקא מחויא ליה איגלי דרעא נפל נהורא בבי דינא קם רבא על לביתיה תבעה לבת רב חסדא אמרה ליה בת רב חסדא מאן הוי האידנא בבי דינא אמר לה [6] חומא דביתהו דאביי נפקא אבתרה מחתא לה בקולפי דשידא עד דאפקה לה מכולי מחוזא אמרה לה קטלת ליך תלתא ואתת למיקטל אחרינא דביתהו דרב יוסף בריה דרבא אתאי לקמיה בריה דרב יוסף אמרה ליה פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה אמר לה [3] ידענא בהו בבני מחוזא דשתו חמרא דביתהו דרב יוסף בריה דרב מנשיא מדויל אתאי לקמיה דרב יוסף א"ל פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה פסוק לי שיראי אמר לה שיראי למה אמרה ליה לך ולחברך ולחברותך: ונותן לה מטה ומפץ וכו': מפץ ומחצלת למה לה דיהב לה אמר רב פפא באתרא דנהיגי דמלו פוריא בחבלי דמבגר לה ת"ר אין נותנין לה כר וכסת משום ר' נתן אמרו נותנין לה כר וכסת היכי דמי אי דאורחה מאי טעמא דת"ק ואי דלאו אורחה מ"ט דרבי נתן לא צריכא [7] כגון דאורחיה דידיה ולאו אורחה דידה תנא קמא סבר אמר לה כי אזילנא שקילנא להו וכי אתינא מייתינא להו בהדאי ורבי נתן סבר אמרה ליה זימנין דמיתרמי בין השמשות ולא מצית מייתי להו ושקלת להו לדידי ומגנית לי על ארעא: ונותן לה כפה: אמר ליה רב פפא לאביי

[1] ל"ג גבורייתא ואמרי לה אים כפר גבור חיל כך אימא במגילה יח.], [2] נלקמן סו:], ג) [ל"ל תומה בה"ג וכ"ג בגבמות סד: וכ"ג להלן בע"א אה"ע סימן קכט סעיף לד], ד) ל"ל תומה. רש"י ה) [לעיל מת.], ו) [לעיל מת. קח.], ז) [ל"ל ונותן ואין למצה לעיל סד:], ח) ער מהרש"ל, ט) [בב"מ מילט בחופן אמר], י) וכן מוכח בפ' המקבל קיג: דקאמר דנותנין מטה ומפץ ואמאי יתנו כר או כסת או מחללת הרואי לנותנין לו מפץ משום דרחוי גס לסמיכה. מ"ו,

תורה אור השלם

1. כִּי זָנְתָה אִמָּם הֹבִישָׁה הוֹרָתָם כִּי אָמְרָה אֵלְכָה אַחֲרֵי מְאַהֲבַי נֹתְנֵי לַחְמִי וּמֵימַי צַמְרִי וּפִשְׁתִּי שַׁמְנִי וְשִׁקּוּיָי: הושע ב ז
2. וַתָּקָם חַנָּה אַחֲרֵי אָכְלָה בְשִׁלֹה וְאַחֲרֵי שְׁתֹה וְעֵלִי הַכֹּהֵן יֹשֵׁב עַל הַכִּסֵּא עַל מְזוּזַת הֵיכַל יְיָ: שמואל א א ט
3. וַיַּשְׁכִּמוּ בַבֹּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי יְיָ וַיָּשׁוּבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל בֵּיתָם הָרָמָתָה וַיֵּדַע אֶלְקָנָה אֶת חַנָּה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרֶהָ יְיָ: שמואל א א יט

מוסף רש"י

דאורחיה דידיה. לנטות משפחתו עושין כן (לעיל מח).

עין משפט נר מצוה

קיח א מיי' פכ"ג מהל' אישות הלכה י ע"ש סמג עשין מח ולאוין פח טוש"ע אה"ע סימן ע סעיף ג:

קיט ב מיי' פי"ב מהל' אישות הלכה ו ע"ש סמג עשין מח ולאוין פח טוש"ע אה"ע סימן ע סעיף ז:

לעזי רש"י

מדירני"ש. כוסות עשויות עץ מגויד.

תוספות רי"ד

מיתבי רגילה נותנים לה כוס א' רגילה שאני תני כוס א' יפה לאשה שנים (שוו) [ניוול] הוא לה ג' תובעת בפה ד' אפי' חמור תבעה אינה מקפדת א"ר לא אמרן אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה משמרה. אר"י מנין לאכסנאי שאסור בתשמיש המטה שנאמר וישכימו בבקר וגו' וידע אלקנה את אשתו השתא אין מעיקרא לא: (הימא) [חומא] דביתהו דאביי אתיא לקמיה דרבא אמרה פסיקי לי מזונות פסיק לה פסיקי לי חמרא אמר לה ידענא ביה בנחמני ס) דלא הוי משקה בשופריזי [כי הא] לך חמרא א"ל בחיי דמר דהוה משקה לי בשופריזי כי האי פי' בגביעות (מרובים) [גדולים] כזרוע: דביתהו דר"י בריה דרבא אתיא לקמיה דר"נ בריה דר"י א"ל פסוקי לי מזוני פסק לה פסיקי לי חמרא פסק לה א"ל ידענא בהו בבני מחוזא דרגילו דשתו חמרא: דביתהו דר"י בריה דר"י בריה דר"י א"ל פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה פסוק לי שיראי א"ל שיראי למה לך א"ל לחברך ולחברותך פי' (להנאתן) [להתנאות בהן] בפני הבריות ולא אתבזה מכבודי הראשון ומכאן מוכח וגם מאי דאמרי' לקמן מותר בלאות אלמנה ליורשים שחייבים

ס) גירסת רבינו בכאן מינו מדוקדק ומולי דעמ"ש ול"ל כמו דאימא בגמ'.